

[Ragnhild Andersen.]

dommen. Det var derfor, vi dengang rejste kravet om en folkepension, og det er derfor, vi rejser det i dag; vi ønsker, at arbejdsfolk, håndværkere og fiskere skal sikres en lige så stor økonomisk tryghed som andre borgere i vort samfund. Det var derfor, vi gik ind for, at aldersgrænserne burde fastsættes til 65 år for mænd og 60 år for kvinder, hvad enten kvinderne er gifte eller ugifte.

Man kan jo sige, at 65 års grænsen i forvejen er en høj grænse, og at den vel især mærkes af de hårdt arbejdende, der er slidt op, når de når denne alder, mange endda allerede før. For at de ikke skal være uden mulighed for alderspension, når de er slidt op, foreslog vi allerede i 1955, at man skulle stå fast på de 65 henholdsvis 60 år, gøre pensionen ens i hele landet og bringe den op på $\frac{2}{3}$ af gennemsnitsindkomsten for andre. Jeg nævner dette forslag om folkepension, fordi det stadig er kommunisternes program. Det forslag, vi har fremsat, og som behandles i dag, er et skridt på vejen i den retning; men det er ikke hele løsningen, når vi foreslår zonegrænserne ophævet og 300 kr. mere for ægtepar og 200 kr. mere for enlige, for vort mål med hensyn til størrelsen af pensionen må være, at den fastsættes til ikke mindre end $\frac{2}{3}$ af, hvad befolkningen i øvrigt har her i landet.

Den folkepension, som blev gennemført for et par år siden, betød vel nok en forbedring, men den blev jo på ingen måde det, man havde lovet de ældre. Hvis man havde holdt løfterne fra dengang, havde det ikke været nødvendigt for de ældre og invaliderne at henvende sig, som de gjorde i denne sommer, med en hel række krav, 10 i alt, til regeringen og folketinget — henvendelsen kom fra deres samarbejdsudvalgsmøde i Odense den 11. juni i år — de rejste altså en hel række krav; det vil kunne ses af den tryksag, som de uden tvivl har sendt til ministeren og samtlige tingets medlemmer.

Efter vor opfattelse er det meget nødvendigt at gøre noget ved disse spørgsmål. Hvad aldersgrænserne angår, som vi har stillet først blandt de foreslåede ændringer, så er det et felt, hvor efter min opfattelse ministeren og hans parti, socialdemokratiet, har meget at gøre godt igen. For mig at se er det lige stærkt nok, at man skal læse

i metalarbejdernes fagblad og i andre fagblade, at det er jo beklageligt, at aldersgrænserne er kommet op på 67 og 62 år, men der var ikke andet at gøre, for det var de andre partier, der ville det. Ja, vist ville de andre partier det; men det er ikke glemt, og det skal heller ikke glemmes, at initiativtageren og inspiratoren i folkeforsikringskommissionen til forslaget om de forhøjede aldersgrænser var den nuværende højtærede arbejdsminister hr. Bundvad, som dengang var medlem af kommissionen. Det ulykkelige ville ikke være sket, hvis ikke det socialdemokratiske parti var gået i spidsen, for de andre partier ville ikke have haft kraft til at gennemføre det imod det socialdemokratiske parti, så upopulære er disse forhøjede aldersgrænser i den brede, arbejdende befolkning. Bagefter undskylder man sig og vil ikke være ved det; man siger, det er de andres skyld. Ja, ingen skal tage skylden eller medansvaret fra de andre, for de var yderst tilfredse med, at forslaget kom fra den side; men udgangspunktet var desto værre det socialdemokratiske parti, der jo i 1930'erne gik ind for en 60 års aldersgrænse, men som senere ikke er vejet tilbage for selv at lægge forslag frem om 67 år for mænd og alle gifte kvinder og 62 år for de enlige kvinder.

Det er en kendsgerning, at de gamle i mange tilfælde er slidt op, før de er 67 år. Hvorfor skal de så tvinges til at blive i produktionen? Og hvorfor skal de gifte kvinder holde ud, til de er 67 år? Har de arbejdet i hjemmet og i mange tilfælde også uden for hjemmet, tror nogen da, at de kan være raske og arbejdsdygtige i almindelighed, til de er 67 år? Det kan de ikke. Jeg talte for kort tid siden med en sådan gift kvinde, der har arbejdet i nogle og tredive år, hun var 59 år, stod foran 60 års alderen, hun var gift, og hun sagde: hvorfor har jeg ingen rettigheder, før jeg bliver 67 år? Men det har hun ikke. Jeg kunne kun svare: det har du ikke, der er ikke noget at stille op, du må vente, til du bliver 67 år, sådan er loven. Men sådan bør loven ikke være. De kvinder, der er slidt op tidligere, nogle i alderen mellem 55 og 60 år, burde have en chance, en mulighed for at få pension; der burde være en dispensationsbestemmelse, som åbnede en vej for dem.